

PREMI ÀNGEL RUIZ I PABLO 2011 – CATEGORIA “NARRACIÓ CURTA”

TÍTOL: “QUINA PORTA OBRIR?”

AUTORA: ROSER VIDAL VIDAL (15 anys).

Dimecres 18 de maig:

Benvolgut diari, has caigut a les mans de n’Aina, una al·lota de 16 anys. Jo em considero una persona estudiosa, divertida i sociable. Ara estic fent 4t d’ESO i preparant-me per l’any que ve fer el batxillerat, llavors vull seguir estudiant per treure’m la carrera de veterinària, ja que m’encanten els animals.

A partir d’avui, estic disposada a escriure’t cada dia aquí, en aquest diari que la meva padrina m’ha regalat.

Crec que per avui ja m’he presentat prou. Dia a dia aniràs descobrint més coses de jo.

“Jo em dic Lluc i tracto de ser un diari, he estat fabricat molt enfora i venut a una botiga on hi ha molts germans meus. El que em passa és que jo som especial i puc expressar el que sent, com el que estic fent ara”.

Dijous 19 de maig:

Avui he tingut un control de ciències socials que m’ha anat molt bé; un aprovat segur. Demà en tinc un de matemàtiques. Ara falta poc per acabar el trimestre, el curs, i l’ESO. Es tancarà una porta que quedarà com la porta del passat, la de l’ESO, i se n’obrirà una altra, la del batxillerat.

“Jo crec que això de les portes és una molt bona comparació, i com tu dius, falta molt poc per tancar-la, així que fes els últims esforços.”

Divendres 20 de maig:

Avui capvespre he anat a classe de piano perquè m’encanta tocar-lo. Demà és dissabte i ham quedat amb les amigues per anar a colar-nos a una discoteca del port de Maó. És una discoteca molt anomenada i no serà la primera vegada que ens hi colem.

Diumenge 22 de maig:

Estimat diari, ahir vaig arribar molt tard i no vaig tenir temps d’escriure’t, ho sento. Però va ser el millor vespre de la meva vida, vaig conèixer un al·lot que es diu Pol. Hem estat una estoneta junts i hem quedat per dissabte que ve tornar-nos a veure.

Ell és de Catalunya, però els seus pares s'han divorciat i a ell li ha tocat venir a viure amb el seu pare aquí, a Menorca. Diu que és l'illa més bonica del món i que no hi ha punt de comparació amb Catalunya.

“Me n'alegro molt per tu, Aina. Espero que us vagi molt bé, però no et despistis.”

Dilluns 23 de maig:

Avui, dilluns, hem hagut de començar la setmana, tot hi que faci vessa. Demà, dimarts, he quedat amb la Paula per anar de compres a Ciutadella. No podré gastar gaire, només el just ni necessari, però podré contar-li que he conegut en Pol.

La Paula és la meva millor amiga des de la infància, tot i que algunes vegades ens enfadem.

“No gastis molt Aina, però gaudex.”

Dimarts 24 de maig:

Com et vaig dir, he anat de compres amb la Paula, ha estat una passada! Hem acordat que això s'ha de repetir.

Però ara em toca acabar els deures de ciències socials que, sincerament, són un pal.

“Idò, Aina, afanya't que és tard.”

Dimecres 25 de maig:

Estimat diari, avui m'ha passat una cosa estranya. Quan s'han acabat les classes, al costat de la porta de l'institut han vingut uns quatre joves que feien pinta de repetidors, tot i que estaven com bombons. S'han fet molt amigables amb jo i m'han demanat si dijous tenia res a fer, per si volia anar a passar el capvespre amb ells. Jo, com que no tenia res, els he dit que sí tota il·lusionada.

“No et deixis enganyar tan ràpid Aina, abans els has de conèixer un poc més.”

Dijous 26 de maig:

Ha estat un capvespre molt divertit, demà hi tornaré. Primer m'han ensenyat com era la seva cabana, allà on m'han portat. Ells l'anomenen “la casa perfecta”. També ens hem presentat i hem jugat a les cartes. Allà m'han convidat a fer la bereneta i m'han donat pa amb tonyina, i després m'han deixat provar una espècie de caramels de olors, tot i que exactament no sé què eren, però m'han explicat que són energètics i que et fan sentir més feliç. Jo els he provat i s'ha de dir que estaven molt bons.

“Aina, alerta! Que això em fa mala espina.”

Divendres 27 de maig:

Al matí tenia un control de català i m'ha anat bastant malament, em sembla que no havia estudiat massa. El capvespre ha tornat a ser molt divertit, en teoria avui tenia

classe de piano, però he mentit als pares i he anat a “la casa perfecta”. S’han interessat per com em sentia i jo, amb sinceritat, els he dit que estava molt bé. Ells s’ha alegrat i m’han regalat uns quants caramels més de color. Són boníssims!

“Aina, em sembla que és millor que no prenguis això...”

Dissabte 28 de maig:

Avui he anat a la discoteca amb en Pol. No he volgut contar-li que quedava els capvespres amb aquells quatre amics, ni que prenia uns caramels, ja que no volia que s’enfadés. Aquest vespre ha estat perfecte, hem ballat junts, hem anat a fer una volta pel port agafats de la mà... fins i tot m’ha dit que m’estimava molt, i ens hem donat els primers petons.

“Em sembla molt bé que estiguis enamorada, però em preocupa que et mengis aquests caramels. Crec que hauries de dir-ho als teus pares o deixar-ne de menjar.”

Diumenge 29 de maig:

Avui hem anat d’excursió amb la família, i jo m’he sentit incòmode. Volia prendre els caramels per sentir-me millor, però davant ells no ho volia fer. Els necessitava i m’he amagat per dins uns matolls per prendre’n un. En tornar, la meva mare, que m’observava tot el temps, m’ha dit que estava molt rara. Jo no he sabut què dir-li i he reaccionat malament.

“Aina, això és droga, t’estàs drogant! Demana ajuda a algú ja!”

Tres setmanes després...

Dilluns 20 de juny:

Estimat diari, m’ha passat una cosa greu...L’altre dia les amigues van saber que estava prenent aquesta espècie de caramels, i van dir-ho als meus pares. Ara les amigues sempre m’estan al damunt, i ja no les suport, els pares ara no em deixen sortir durant tota la setmana, ni els dissabtes ni els diumenges.

A l’institut les coses han canviat. Falta una setmana per acabar i en duc tres de suspeses.

En Pol m’ha deixat i em diu que sóc una inútil.

“Aina, ja et deia jo que t’estaves posant en embolics.”

Dimarts 21 de juny:

Els meus pares han decidit dur-me, dijous, a un centre de desintoxicació. Quan m’ho han dit m’he enfadat molt i m’he tancat dins la meva habitació. Jo no hi vull anar!

Dos mesos després...

Dijous 18 d’agost:

Estimat diari, avui acabo d'arribar a casa. Al principi no suportava estar allà, però amb els temps he anat entenent que m'havia posat dins un gran embolic, m'havia equivocat de porta, i don gràcies que els pares sabessin que m'estava drogant. SÍ, M'ESTAVA DROGANT.

En aquest centre de desintoxicació no podia rebre gaires visites i estava amb altra gent que també havia pres les mateixes pastilles. Durant aquests dos mesos he pogut entendre moltes coses:

Que no sempre has de voler provar-ho tot, que has de pensar en el que fas, que de tot el que fas n'has de xerrar amb els pares, que has de voler que t'ajudin...I, sobre tot, que el més important en aquesta edat, ara, són els estudis i les persones que es preocupen per tu.

Pel poc estiu que em queda, encara tinc moltes coses a fer. He de tornar-me a guanyar la confiança amb els pares i els amics, he de demanar perdó a en Pol i he d'estudiar molt per poder recuperar aquestes tres assignatures el setembre, a veure si puc estudiar veterinària després de fer el batxillerat. I si m'ho proposo, crec que ho aconseguiré. He pogut arribar a una conclusió que a la vida hi ha un munt de portes, algunes que et duen a un camí fosc, i d'altres que et duen a un camí ple de llum. Sempre et trobes portes per poder obrir i s'ha de saber quines passar i quines no. Me n'he adonat que així és la vida, plena de portes, i que quan vaig tenir la oportunitat d'obrir una porta fosca, no vaig saber dir que NO.

Estimat diari, em sembla que t'he d'agrair tot el que has fet per jo i només em queda una fulla en blanc, això vol dir que demà s'acabarà la teva vida, però et guardaré per sempre perquè vegis la gran ajuda que has estat per jo.

“De res, Aina, no saps com m'ha agradat caure en les teves mans. Fins sempre més. Lluc.”

Divendres 19 d'agost:

Descansa en pau, estimat diari Lluc!